DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XV. ZATURDAG den 24sten NOVEMBER, 1827. N. 47.

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ten Drukkery Kantore voor Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden, door De Weduwe William Lee.

Het volgende is ons toegezonden om eene plaats in dit Weekblad te verleenen.

WAARDE LANDGENOOTEN!

De Noord en Zuid-Hollandsche Redding-Maatschappy, opgerigt den 11den November 1824, mag inderdaad gerekend worden te behooren onder die nuttige en liefdadige instellingen, welke deze Eeuw zoo menigvuldig heeft zien ontstaan. Op alle de kustplaatsen, van ter Heide af tot Ameland ingesloten, zyn door dezelve zoodanige reddingsmiddelen geplaatst, dat de kustbewoner krachtdadige pogingen tot behoud van schipbreukelingen kan aanwenden, zonder daarby zyn eigen leven in groot gevaar te brengen. Zoodanige zekerheid, gevoegd by het uitzigt op het genot der door de Maatschappy uitgeloofde premiën, was dan ook zeer geschikt om den hulpvaardigen yver der kustbewoners aan te sporen, by iedere voorkomende gelegenheid niet achter te blyven; en sedert de oprigting der Maatschappy is geen schip, waarvan men den nood slechts tydig genoeg geweten heeft, op deze kusten zonder hulp voor de schepelingen gebleven. Van vier schepen, op de volgende plaatsen gestrand, namelyk:

De Twee Gebroeders, Kapt. *J. B. Bakker*, van Newcastle naar Rouaan, op 26 Dec. 1824 by Egmond,

Alliance, Kapt. *G. Eckström*, van Gothenburg naar Londen, op 4 Feb. 1825 by Petten,

Virginia, Kapt. Knight, van Baltimore naar Rotterdam, op 5 Feb. 1825 tusschen Zandvoord en Wyk op Zee en

Ann of Sunderland, Kapt. *G. Piekee*, van Hull naar Rotterdam, op 6 Feb. 1825 op Ameland, zyn de geheele equipaadjen gered. Van het schip Willem den Eersten, Kapt. *J. Ruygh*, te huis komende van Straat Davis, was den 20sten October 1825, de tyding van deszelfs stranding bezuiden Huisduinen zoo laat bekend geworden, dat hetzelve met de reddingsboot niet meer bereikt kon worden: echter zyn nog 16 man van de equipaadje door het volk der boot gered. Bovendien zyn de reddingsboten verscheidene malen, by schepen in nood, tot hulp der schepelingen toegesneld; doch eenige derzelve waren reeds verlaten bevonden, van anderen, waren de equipaadjen weigerachtig om hunnen bodem te verlaten, of hadden zy zich door eigene middelen van hunne redding verzekerd.

De kosten der oprigting van deze Maatschappy zyn gevonden uit de vrywillige bydragen der tegenwoordige Leden en van eenige onbekende Gevers: doch, thans, daar alles daargesteld is, en de ondervinding van een geheel jaar, hetgeen tot het onderhoud en de instandhouding noodig is, behoorlyk heeft doen kennen, zyn Bestuurderen overtuigd, dat de jaarlyksche inkomsten der Maatschappy, bestaande in de contributiën der tegenwoordige Leden, op verre na niet genoegzaam zyn, om deze inrigting op den duur in stand te houden.

Bestuurderen hebben daarom willen beproeven, meer contribueerende Leden voor de Maatschappy aan te winnen; en wenden zich met dit oogmerk aan hunne Landgenooten, hun hierby aanbiedende het lidmaatschap der Maatschappy, tegen eene jaarlyksche bydrage van ten minste *f* 3—Het is waar, vele dergelyke bydragen worden van Ul. gevergd en verkregen; doch ook zelfs het kennisdragen daarvan, moedigt Bestuurderen aan, om nog op deze geringe opoffering by Ul. aan te dringen, ten behoeve eener instelling, welker nut en doelmatigheid wel niet meer in twyfel kan getrokken worden, en die zonder Uwer hulp al spoedig te niet zoude moeten loopen. Bestuurderen vertrouwen dan ook, dat de welbekende zucht van den Nederlander, om het goede te bevorderen, in dit geval weder zal blyken, en zy hunne poging met eenen gewenschten uitslag bekroond zullen zien. Mogten sommige uwer verkiezen, liever eene som in eens af te geven, zal dit met dank door bestuurderen aangenomen, behoorlyk op renten aangelegd, en zullen deze tot het bedoelde oogmerk aangewend worden.

Bestuurderen der Noord en Zuid-Hollandsche Redding-Maatschappy:

H. J. ORTT.
JOAN HODSON.
ABRAHAM FOCK.
B. van SPREEKENS.
A. de BRUINE.

Amsterdam, 13 July 1826.

De genen die genegen mogten zyn het hunne hiertoe te willen bydragen, worden verzocht zich te vervoegen by den Heer J. J. POOL, als daartoe behoorlyk gekwalificeerd.

PUBLIEKE VERKOOPING.

De ondergeteekenden in kwaliteit, als aanvaard hebbende den *ab-intestato* en gerepudieerde Boedel van Mevrouw Deweduwe JOHANNES MARTYN, zullen op Donderdag den 6den December aanstaande, ter Weeskamer alhier, by publieke opveiling doen verkoopen, de volgende Effecten, als:

Een Huis gelegen in de Willemstad, Wyk 4, No. 232
Een ditto „ op Pietermaay, „ 1, „ 21
Een ditto „ op Viana, „ 3, „ 289

Als mede eenige Slaven, Meubelen, Huiscieraden, &c. "alles op voordeelige voorwaarden."

G. VOS, jz.
B. A. CANCRYN. } Weesmeesteren.

Den 23sten November 1827.

Zekere Mejufvrouw Lea van Joseph Peixoto zich vermetel hebbende om de vuilste Expressien van Injurie tegen myne Echtgenoote Mejufvrouw Esther van Abm. Buenavivas te bezigen, echter door Intercessie van Vrienden genoegen genomen hebbende met eene behoorlyke recantatie. Zoo maak ik dezelve by insertie in deze Courant mits dezekenbaar voor Vrienden en bekenden, luidende het geschrift als volgt:

Yo la abaxo firmada, reconociendo por esta, que en un momento de furor acercandose á insanidad, haver proferido expresiones ultrajantes y mentirosas con respecto al caracter y pundonor de la muy delicada y decente Señora honrada Esther, Esposa del Señor David Henriquez Juliao, declaró por esta, no solamente retractarlas en un todo, y pedir me dispensa dicha Señora, su Esposo y demas, por que siento reposo y contricto en Extremo, reconociendo dicha Señora (cuya no necesita testimonios de su virtuosa conducta) por una persona digna de toda aprecio y respecto, por su virtud, caracter y prendas acreditadas, esperando asi como hemos convenido, que dicha retraccion y reconocimiento de mi parte, (convencido de mi error,) borará para siempre toda especia de sospecha, y segun las Leyes en punto de Injuria verbal, anulará asi como queda anulada toda pretencion en derecho de las partes agraviadas y que esta sirve de punicion asi *honorable* como *profitable*.

Y para que conste y tenga su pleno efecto firmo esta en presencia de Testigos en Curazao el dia 14 de Noviembre de año 1827.

(firmada) LEA de JOS. COHEN PEIXOTO.
Como Testigos,
JB. JESERUN PINTO.
JB. CURIEL.

Curaçao den 16den November 1827.
DAVID HENRIQUEZ JULIAO.

FOR SALE.

The fast sailing Corvette called General Paez, formerly the Tarantula. She is of a French construction, containing 400 Tons, copper fastened and newly coppered; having on board 14 pieces of cannon, 18 pounders and a complete set of small armaments, besides a good inventory. For particulars apply to the Consignee

A. MATTEY.

October 24, 1827.

Mengelingen.

Voorspelling.

De Hesperus deelt het volgende schriftelyk berigt mede van eenen reiziger uit Oostenryk: "Ik, zegt hy, vond Weenen vol van vreugde, omdat de keizer hersteld was, en deze blydschap was te grooter, naar mate de neerslagtigheid en ontsteltenis vooiheen heviger geweest was. Intusschen verhaalde men alom in de hoogere kringen eene gebeurtenis, die te algemeen in Weenen bekend is, dan dat ik die zou behoeven te verzwygen, hoewel zy bewyst, dat in deze keizerstad het bygeloof nog grooter is, dan men denkt."

"Jozef II. trok naar Hongarye, korten tyd na dat hy den troon beklommen had. In dien tyd was er onder de nonnen van het klooster der Urselinen te Presburg, eene non, welke voor eene geïnspireerde werd gehouden, en waarvan men verhaalde, dat zy toekomende dingen voorspellen kon. Jozef hiervan onderrigt, zeide, by zyn bezoek van het klooster, tot de Abdis, dat hy gehoord had, dat er eene Profetes onder hare bescherming stond, en dat hy haar wenschte te zien. Zy zocht dit wel te ontwyken en den keizer te doen gelooven, dat deze persone niet meer in haar klooster was. Maar Jozef hernam, dat hy zeker wist, dat zy nog hier was, dat hy haar wilde zien, en dat zy slechts hare nonnen, welker getal hy naauwkeurig opgaf, zou roepen. Toen deze nu alle vergaderd waren, monsterde hy haar met eenen opslag van het oog, en vestigde zynen blik op eene dezer, zeggende: deze is het!—Zy moest nu te voorschyn treden, en Jozef begeerde, dat zy eene proef van haar vermogen als zienster geven, en hem zeggen zou, hoe lang hy zou regeeren. Hy wees tevens alle hare verontschuldigingen en beden af, door op zyne begeerte te blyven staan.—Hierop vraagde hem de non, of hy een potlood by zich had? Toen dit Jozef beaamde, verzocht zy hem dit te punten en daarmede strepen op een papier te zetten.—Hy deed dit, maar by de tiende streep brak de punt. Jozef was eenigzins onthutst, herstelde zich echter spoedig en zeide: tien jaren! eenen korten tyd, evenwel kan men veel in denzelven doen, als men het werk terstond begint. Zeg my echter, zal myn opvolger meer tyd gegund worden, om het goede dat ik begin, voort te zetten en uit te voeren? Hoe lang zal hy regeren?—De non verzocht hem het potlood te punten, en op nieuw strepen te zetten, maar de punt brak reeds by de tweede streep. Beklagend zeide Jozef: die kan dus weinig doen, maar hoe lang zal zyn opvolger heerschen? Ten derden maal werd het potlood gepunt en de voorgaande operatie herhaald, en nu brak de punt eerst by de drie en dertigste streep.—God dank!—zeide Jozef—dezen is een langer tyd gegund, om voor het welzyn zyner Staten werkzaam te zyn. En dit drie en dertigste jaar viel juist in 1825 in, en dit veroorzaakte by velen de vrees voor dreigend gevaar. God dank! riep nu alles, het gevreesde tydstip is voorby, wy kunnen hopen, nog lang den ons op nieuw geschonkenen, beminden Keizer te zullen behouden."

Edele trek van den koning der Nederlanden.

De Koning der Nederlanden, had zich door herhaalde aanzoeken van den kant der Fransche regering, laten overhalen, om den, door een bevel van den 14den July, uit Frankryk gebannen, als Schryver van het *Repertoire Générale de jurisprudence*, beroemden Merlin de Douay, benevens zynen Zoon, den Generaal Merlin, het verblyf in de Nederlandsche Staten, waar deze hunne toevlugt gezocht hadden, te verbieden. De vlugtelingen gingen dus uit hoofde van dit verbod scheep, om naar Amerika te varen, maar werden door eenen storm weder naar wal gedreven. Toen nu de edelmoedige Koning, die zeer wel wist, hoe smartelyk het verlaten van Europa, voor deze ballingen geweest was, dit vernam, zeide hy: de storm heeft hen terug gebragt, ik wil niet wreeder zyn, dan de storm, dat zy voortaan hier veilig, onder de bescherming onzer wetten leven!

Eenige bÿzonderheden, rakende den zoon van Napoleon.

Het paleis van Schönbrunn is eene fraaÿe en aangename residentie. De zalen, de trappen, de vertrekken zÿn ruim en in een' goeden stÿl. De tuinen zÿn zeer wel aangelegd. In het midden verheft zich een gebouw van eene bevallige zamenstelling, la Gloriette genaamd. Het is eene trotsche opene galerÿ, ondersteund door kolommen, met eene groote zaal daar boven, en een dak met een terras. Men ontdekt dit gebouw reeds op verscheidene mÿlen afstands. Maar, hetgeen mÿ in de tuinen het meeste belang inboezemde, was eene afgeperkte plek, gekweekt door den jongen Napoleon, die gemeenlÿk, met zÿnen Gouverneur, Schönbrunn bewoont. Ik verwachtte in den tuin van een kind bloemen en planten te zullen aantreffen; maar hÿ vindt behagen, in denzelven niets dan aardappelen te kweeken. De tuinlieden zeiden mÿ, dat zÿn vermaak bestond in het regelen zÿner beplanting op eene wÿze, dat dezelve een aangenaam gezigt oplevere. Naar gelange hÿ zÿne plans verbeterde en de planten uittrok, zond hÿ de aardappelen ten geschenke voor 's Keizers tafel, zÿn' grootvader, die, naar men wil, hem de teederste genegenheid toedraagt. Alle personen, die in het paleis wonen, schenen zeer aan hem gehecht te zÿn.— Ik bezigtigde zÿne vertrekken; dezelve zÿn zeer eenvoudig gemeubeleerd; zÿn lessenaar, gelÿk die van een kind, dat schrÿven leert, was bedekt met inktvlekken.— Ik bezag ook het kleine geheime kabinet, waar Napoleon zelf, gedurende zÿn verblÿf te Schönbrunn, verscheidene uren doorbragt met lezen en schrÿven, en waar hÿ, voor de eerste maal, het portret van Maria Louiza aanschouwde. Toen, even als thans, hing in dit kabinet eene menigte teekeningen, vervaardigd door verscheidene Prinsessen der Keizerlÿke familie van Oostenrÿk, getuigen van derzelver smaak en geruste oefeningen. Telkenmale, dat de overweldiger daarop zÿne oogen vestigde, moest hem het stille zelfverwÿt treffen van eene gelukkige familie uit derzelver geliefd verblÿf te hebben verdreven.

Men ontving de mare van het plotseling overlÿden des Konings van Beÿeren, en terstond werden er schikkingen gemaakt, om de lÿkplegtigheden in de kapel van het paleis te doen plaats grÿpen. De jonge Napoleon nevens een broeder des Keizers, de eenige leden der Keizerlÿke familie, toen te Weenen aanwezig, woonden den avonddienst bÿ; des anderen daags was er groote mis en *requiem*, waarbÿ het Hof niet verscheen. In het midden der kapel schitterden de Koninglÿke kroon en Hertoglÿke muts op een zwart laken, dat eene doodkist bedekte, eenige voeten boven den grond verheven. Ontelbare waskaarsen, rondom de baar geplaatst, wierpen een flaauw en bleek licht op dezelve. Ter zÿde stond eene rÿ priesters in den gebede, en daar tegenover eene rÿ der lÿfgarde in derzelver roode uniform, leunende op hunne hellebaarden. Aan het hoofdeinde der kist was een twintigtal Hongaarsche granadiersofficieren geschaard, en twee of drie huzarenofficieren, die den Kommandant van het garnizoen verzelden. Verscheidene personen van aanzien bevonden zich in eene glazen galerÿ, rondom de kapel loopende. Onder dezelven, maar alleen in zÿne bank, en digt bÿ die van 's Keizers broeder, was de jonge Napoleon. De vensters der galerÿ waren open; hÿ boog zich van tÿd tot tÿd over dezelve, gedurende den dienst, en blikte in de kapel neder.— Zÿne tint is zeer frisch; zÿn gelaat en oog hebben eene ongemeen zachte uitdrukking; het benedenste gedeelte van zÿn aangezigt is rond; zÿn neus is weinig vooruitstekend, maar welgevormd. De kleur zÿner oogen konde ik niet onderscheiden, daar ik hem alleen van ter zÿde zag; maar zÿn geschikt voorkomen, iets edels, en eene houding, naar het mÿ toescheen boven zÿne jaren, —ziedaar wat mÿ bÿzonder trof. Zÿne handen waren gevouwen, en hÿ scheen in dit tooneel dat treurig deel te nemen, zoo natuurlÿk en zoo welstandig, bÿ dusdanige gelegenheid, in eenen jongeling van vÿftien jaren. De plegtigheid van den dienst en het aandoenlÿke van den zang waren veelligt het eenige, dat zÿne jeugdige ziel bewoog en bezig hield: want ik weet, dat hÿ wordt opgevoed in zachte, vreedzame gewoonten, en dat men zÿn best doet, om in hem elke onstuimige aandrift te doen sluimeren en te onderdrukken. Zeer zelden rÿdt hÿ te paard; nooit ziet men hem te midden der troepen; zorgvuldig verwÿdert men van hem alles, wat in hem krÿgshaftige geneigdheden zou kunnen opwekken. Maar, in weerwil van alle deze voorzorgen, kunnen de omstandigheden somtÿds groote veranderingen te weeg brengen in de ontwikkeling des karakters, en de trompet kan te eenigen tÿde gestoken worden, die in de ziel des jongelings al de geestdrift en eerzucht des vaders doet ontwaken! . . . .

Engelsche zucht om te wedden.

Door geheel Londen worden, in den tÿd, als de Koninklÿke Loterÿ getrokken wordt, een groot aantal Wed-Kantoren geopend. De ondernemers laten celen drukken, die zÿ alom verspreiden, en ook dagelÿks in de Kouranten plaatsen. Des avonds versiert eene transparante verlichting het Kantoor, eene groote kom vol punch, die men zorgt dat nooit ledig wordt, en om welke de weddenden zitten, is het wezenlÿkste vereischte van zulk eene plaats. De punch lokt de liefhebbers, gedurende de veertig dagen der trekking. Zulke Kantoren staan den ganschen nacht open, en zÿn nooit ledig. Is het dus wel te verwonderen, dat een Engelschman, die eerst met het aanbreken van den dag, geheel door punch bedwelmd, naar huis gaat, zich tot weddingschappen laat verleiden, die even zoo dwaas als verderfelÿk zÿn.

Ter voorkoming dezer misbruiken, heeft de Regering wel bevolen, dat zulke verderfelÿke Kantoren, des nachts ten elf ure zouden gesloten worden, maar daar zÿ vergeten heeft het uur te bepalen, wanneer die weder mogen geopend worden, zoo keeren allen die lust hebben om te wedden, terstond na middernacht weder, en het doel dezer verordening wordt dus verÿdeld.

Bedriegers openen ook zulke kantoren, waar zÿ de menschen van hun geld berooven. Het geld der weddenden, wordt in handen der ondernemers overgeleverd.— Verliest hÿ nu groote sommen, dan sluit hÿ zÿn kantoor en verdwÿnt. Om zulke ondernemingen moeijelÿk te maken, en zich tevens van de dwaasheid des volks, ten voordeele van den Staat te bedienen, heeft de regering voor eenige jaren bevolen, dat ieder die zulk een kantoor wil oprigten, voor het verlof hiertoe vÿftig ponden sterlings zal betalen, maar niettegenstaande dit, waren er in 1819, meer dan vÿf honderd zoodanige kantoren.

Hoe ingeworteld de zucht om te wedden in Engeland is, kan nog uit de volgende trekken blÿken: de beroemde Fox, wedde eens om duizend ponden sterlings, of de eerste Fiakre (huurkoets) die alle genommerd zÿn, welke voorbÿ het huis zou rÿden, waar hÿ met zÿne partÿ was, een effen of oneffen getal zou hebben.

Toen in het jaar 1776, de oorlog tusschen Frankrÿk en Engeland dreigde los te breken, gingen twee rÿke Engelschen, de volgende weddingschap aan: hÿ van de twee, die niet twÿfelde, of de oorlog zou plaats hebben, maar evenwel niet geloofde, dat dit zoo spoedig zou voorvallen, gaf zÿne party honderd guinjes, onder voorwaarde, dat deze hem iederen dag eene guinje terug zou geven, tot de oorlog, naar oud gebruik op de straten openlÿk bekend gemaakt was. Maar men weet, dat deze krÿg, om redenen van Staat, begonnen en geëindigd werd, zonder openlÿke bekendmaking. De verliezer zag zich dus genootzaakt, zÿne partÿ duizend guinjes te bieden, maar deze weigerde die, en hÿ moest hem dus jaarlÿks driehonderd vÿf en zestig guinjes betalen, om aan zÿne weddingschap te voldoen.

De Stoomboot te Calcutta.

De stoomboot te Calcutta heet bÿ de inlanders *Sheitaun koo noo*, of *de Duivelsboot*. Het gaat hun begrip te boven, hoe dezelve tegen wind en stroom en golven kan opvaren. Een hunner ging nog verder, en zeide: "Zoo lang de kunsten in hare kindschheid waren, schreef men elke nieuwe uitvinding aan den duivel toe; maar thans zÿn de *Engelschen* zoo ver gekomen, dat hÿzelf het hun niet kan nadoen!"

(Hetzelfde dachten de Turken, welke Athene belegerden van de stoomboot.— Toen zÿ zagen dat de stoomboot in Griekschen dienst, in de baai van Athene, zelfs wendde en keerde en hen telkens eene laag schrootvuur toezond, zonder het voeren van zeilen, zeiden zÿ: "Nu de Grieken zien, dat hunne zaak verloren is, vervoegen zÿ zich tot den Duivel, verkoopen hem hunne ziel, onder voorwaarde dat hÿ hunne vaartuigen zonder zeilen moet doen voortgaan." Door behulp van de stoomboot gelukte het den Grieken wel om de Turken uit de Pireüs of de Harem van Athene te verdrÿven; doch het onzetten van het citadel der stad de Acropolen faalde door het aan den lezer bekende ongelukkige toeval.)

De Berlÿnsche Schoenmaker.

Een schoenmaker te Berlÿn heeft aan den Koning van Pruissen een paar schoenen van een' nieuwen vorm gezonden, welke men zegt, dat Hoogstdeszelfs goedkeuring hebben weggedragen. Hoe gelukkig zou het niet zÿn, zoo deze vernuftige ambachtsman aan alle Souvereinen schoeisels kon bezorgen, geschikt om hen te doen gaan zonder hulp van hunne Ministers!

VAN wege Zyne Excellentie den Schoutbynacht Gouverneur dezer eilanden wordt hierby bekend gemaakt, dat de aangifte en beschryving van goederen die men zoude willen inladen aan boord van 's Ryks Pakket brik Sirene, dewelke den 29sten dezer van hier naar Hellevoetsluis zal vertrekken, zoo mede de aanmelding van Passagiers om met de gemelde Pakket te vertrekken, uiterlyk op den 27sten te voren zal moeten geschieden; zullende men zich ten aanzien der inlading van goederen by den Kommandant van den voormelden bodem, en tot aanmelding van Passage ter Gouvernements Secretary, om aldaar de vracht of passage te betalen, hebben te vervoegen.

De Gouvernements Secretaris,
W. PRINCE.

Den 21sten November 1827.

Gouvernements Secretary,
op Curaçao den 21sten November 1827.

HET wordt hierby bekend gemaakt dat de Brieven Zak welke opgemaakt wordt om naar Hellevoetsluis verzonden te worden met 's Ryks Pakket de Sirene, op Donderdag den 29sten dezer des morgens om acht ure zal gesloten worden.

De Gouvernements Secretaris,
W. PRINCE.

PUBLIEKE INSCHRYVING.

INGEVOLGE autorisatie van Zyne Excellentie den Schoutbynacht Gouverneur van Curaçao en onderhoorige eilanden, &c. &c. &c.

Zal de Boekhouder en Eerste Commis waarnemende de werkzaamheden van het ambt van Raad Contrarolleur der Financien, onder nadere approbatie met de minst-inschryvenden contracten aangaan voor de onderstaande leverancien gedurende het jaar 1828

als:

1. Voor diverse benoodigheden voor het Militaire Hospitaal als mede Oly, Kaarsen, &c. ten behoeve het Garnizoen.
2. Voor drinkbaar Putwater voor het Garnizoen, Militaire Hospitaal, lands Slaven en de lands Golet.
3. Voor het bakken van Brood ten behoeve het Militaire Garnizoen.
4. Voor Versch Vleesch ten behoeve het Militaire Hospitaal.
5. Voor Schryfbehoeften ten dienste der Lands Kantoren.
6. Voor de benoodigde Mais ten behoeve het eiland Bonaire en de Lands Slaven alhier.

Die daartoe genegen zyn kunnen zich vooraf tot bekoming van nadere informatie vervoegen ten Kantore van den Raad Contrarolleur der Financien, alwaar ook de beslotene Billetten van inschryving tot uiterlyk op aanstaanden Dingsdag den 4den December tot 12 ure zullen worden aangenomen.

De Boekhouder en Eerste Commis voormeld,
J. PH. BOSCH.

Den 21sten November 1827.

Fiscaal's Kantoor, den 23sten November 1827.

DE ondergeteekende als daartoe door den Weledelen Achtbaren Raad behoorlyk gekwalificeerd, doet by deze alle Broodbakkers te kennen geven, en ordonneren, dat de Brooden, voor de volgende week te bakken het gewigt moeten houden van 17 Oncen voor 15 Centen; kunnende de Fransche Brooden een once minder wegen.

Op pœne als by Publicatie dd. 16den Maart 1824 gestatueerd is.

Per order van den Raad Fiscaal,
WM. HK. GORSIRA, Eerste Klerk.

Lÿst der aangebragte en onafgehaalde brieven.

R de J Senior	M C Cruger
H Moron	H Quale
Eva Loseur	

Curaçao den 23sten November 1827.
A. HELLMUND,
Belast met de Post directie.

*** *BEVALLEN.*—Op Maandag den 19den dezer, van eene Dochter, de Echtgenoote van den WelEdelen Heer P. Koentze.

*** *OVERLEDEN.*—Op laatstleden Donderdag, de Heer H. L. Neuman.

CURACAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste.

INGEKLAARD—NOVEMBER.

19.	bark Peter, Bolio,	Porto Rico
	golet Thomas, Tolosa,	dito
	—— Palatina Adelaida, Alix,	St. Eustatius
	—— Kommandeur Thielen, Vrolyk,	Aruba, laatst van Maracaybo

UITGEKLAARD—NOVEMBER.

20.	golet Mathilda, Jones,
21.	—— Favorita, Danies,
22.	bark La Maria, Wever,
	—— Drie Gebroeders, Flemming,
	golet Diana, Wever,
23.	—— Peter, Tolosa,

Op verleden Zondag den 18den dezer is de verjaring des geboortedags van Hare Koninglyke Hoogheid Frederika Louisa Wilhelmina van Pruissen, onze Koningin, met de gewone plegtigheden alhier gevierd.

Wy hebben sedert onze laatste eene St. Thomas kourant van den 7den dezer ontvangen, behelzende berigten van Greenock tot den 21sten September.

De berigten in dezelve bepalen zich alleen tot de volgende.

De schikkingen ter daarstelling van een nieuw ministerie zyn ten einde gebragt.—De heer Herries heeft den post van kanzelier van den Exchequer aangenomen, de heer Huskisson is aangesteld als secretaris voor de koloniale aangelegenheden; en de heer C. Grant als president der kamer van koophandel en tresorier der zeemagt.

Dit berigt laat ons nog in de onkunde, wegens de benoeming van een' eersten minister in de plaats van wylen den heer Canning. Het schynt dat zulks nog niet geschied is. Men geloofde algemeenlyk dat Lord Goderich met dezen hoogen en moeilyken post zal bekleed worden.

Het traktaat ter daarstelling der onafhankelykheid van Griekenland is door de respective ambassadeurs der verbondene mogendheden aan de Ottomanische Porte bekend gemaakt; en gelyk men verwacht heeft stellig van de hand gewezen. De Sultan wil volstrekt geen gehoor geven aan eenige bemiddeling van wege de verbondene mogendheden; en men zegt dat zyne verontwaardiging daaromtrent zoodanig was, dat de Britsche ambassadeur verzocht had aan den admiraal, kommanderende het Engelsche eskader in de Levant, om hem den overtogt met zyne familie, uit Konstantinopelen, op een fregat te verleenen.

De berigten uit Spanje vermelden nog den treurigen toestand van dat land; en de onlusten in Catalonien en aangrenzende provintien waren er sterk vermeerderd.—De Spaansche emigranten in Engeland maakten zich gereed om naar Spanje terugtekeren, in hoop van een opstand in eenig ander gedeelte hunnes vaderlands te bewerken, daar de geheele aandacht van de regering gevestigd is op den opstand in Catalonien.

De Oostenrykscbe kouranten laken ten hoogsten het gedrag van Engeland in het sluiten van het traktaat ter bevrediging van Griekenland. Engeland had, zeggen zy, even min regt om zich te bemoeyen in de zaken, welke Griekenland aangaan, als Turkyen, regt heeft in de zaken van Ierland. Deze dagbladen raden den Sultan aan, om den Engelschen ambassadeur te Constantinopolen eene nota inteleveren, waarin hy den koning van Engeland verzoekt om de emancipatie bill der Roomschen in Ierland te willen bekrachtigen.

Doch onze goede Oostenrykers, bedenken niet, dat de Sultan benevens alle geloovige Muzelmannen, alle Christenen zonder onderscheid, het zy Grieksche, Roomsche of Protestantsche Christenen volgens zyne wet moet aanmerken als honden en dat de Iersche emancipatie bill eene religie kwestie zynde, alleen eene zaak is tusschen Christen honden, waarin zich geen geloovig Muzelman mag bemoeyen. Even als de wandelaar niet tusschen beide treedt, wanneer twee honden met elkander om een been vechten.

Zoo konden de Spanjaarden in 1823 ook niet begrypen hoe de koning van Pruissen, een ketter, die zich noemt bisschop der Evangelische kerk en keizer Alexander een scheurmaker, President van de heilige Synode te Petersburg, eene vergadering van Schismatiken, welke den Paus den Anti-Christ noemen, aan de cortes den oorlog konden verklaren om dat zy de inkwisitie afgeschaft hadden, die millioenen ketters en scheurmakers levendig had doen verbranden.

De raad, welke de Beobachter en andere ministeriele Oostenrykscbe dagbladen den Sultan geven, is dus doelloos; zy behoorden hem eene veel betere te geven en wel deze: zy konden hem eens vertellen hoe in vroegeren tyd de Hollandsche admiraal de Ruiter, de rivier van Londen is opgezeild en aldaar de Engelschen vloot in brand heeft gestoken; en hem vervolgens aanraden om den kapitein Pacha met de Ottomannische vloot ook derwaarts te zenden, die even als de Ruiter, alle Engelsche schepen moest verbranden en de schrik door geheel Engeland verspreiden. Dan konden zy hem ook verhalen hoe eenmaal onze Stadhouder Willem III. met eene vloot naar Engeland is overgestoken, koning Jakobus II. van den troon heeft gestooten, en daarna zelven tot koning is uitgeroepen. Even zoo moest Sultan Mahomet IV. doen; hy moest een leger geloovigen op zyne vloot doen inschepen, de Dardanellen uitzeilen, vervolgens door de straat van Gibraltar varen, dan in Engeland landen; te Londen, Edenburg, enz., de tooneelen van Scio en Ipsara hernieuwen; alles maar neer houwen wat hen voorkwam, twee potige en vierpotige honden; de mooiste der vrouwen echter sparen om daarmede de Serails te voorzien. Koning George IV. en zyne ministers spietsen, en dan terugkeren met eenige scheepsladingen ingezoutene hoofden, als mede eenige duizende kisten ingezoutene neuzen en ooren om daarmede het Serail te vercieren. Dan zouden die Engelsche Christen honden voor hunne hulp, hunnen medebeesten de Grieksche Christen honden bewezen, naar verdiensten gestraft zyn.

De Tunnel of weg onder den Teems.

Men was reeds gevorderd met dezen weg tot verre over de helft der breette van de rivier, zonder dat er een aanmerkelyk ongeluk gebeurd was; de bedding der rivier zynde byna overal een kleigrond, die vast genoeg was om het doordringen van het water voortekomen. De vrees van doorbraak was grootendeels geweken, en een aantal nieuwsgierigen bezocht dagelyks den Tunnel. Eindelyk kwam men aan eene plaats waar de bedding uit zand bestaat; daarenboven hadden hier de vaartuigen eene groote hoeveelheid zands uitgebaggerd om hetzelve tot ballast te gebruiken, zoo dat de bedding boven den Tunnel, die vry dik was, hier slechts eene geringe dikte had, hier kon de dunne bedding zand de drukking van de watermassa der rivier geen tegenstand bieden; eensklaps breekt de bedding door, er ontstaat eene opening die vyftig voet wyd werd; en binnen tien minuten was de geheele Tunnel gevuld. By dit ongeval verloor echter geen mensch het leven, daar de stroom hen in zyne vaart medevoerende, naar den uitgang bragt, doch hy joeg hen den doodschrik op het lyf. Ook zal in de eerste minuten der doorbraak zoo wyd niet geweest zyn en de arbeiders en toekykers zullen toen reeds op den loop gegaan zyn naar den uitgang. Wat nu gedaan om het water er uit te krygen? Met de duikelaars klok daalde men in de rivier waar de doorbraak was, men vulde dezelve met zakken klei en men liet een plat vaartuig zinken, dat met klei geladen was en welke dus de opgevulde opening bedekte; de sterke stroom der rivier dreef dit vaartuig echter weg, zoo dat men het voor de tweede maal moest terugvoeren, en middelen bedenken om het onbewegelyk vast te liggen. Dit gedaan zynde, pompte men met een stoompomp het water uit den Tunnel, en binnen zeventig uren was dezelve gansch elyk ledig, behalve het slyk, hetwelke men er ook schielyk wist uittekrygen. Men had gevreesd, dat het water, het gansche metzelwerk zou bedorven hebben, en dat alle arbeid en onkosten, vruchteloos zouden geweest zyn, doch men bevond dat de schade, welke het water had aangerigt, zeer gering was. De werklieden waren echter zoo geschrikt dat zy den arbeid niet wilden hervatten dan met hooger loon. Nu zette men het werk weer voort, en 5 à 6 voeten gevorderd te zyn is men aan den kleigrond terug gekomen, en alles doet hoopen op een' gelukkigen uitslag. De Engelsche dagbladen merken hierby aan, dat als men in aanmerking neemt de wydte van de doorbraak, en alle zwarigheden, welke de onderneming in den weg lagen, men de schranderheid van den menschelyken geest moet bewonderen, die zulke zwarigheden te boven gekomen is.

FROM ST. THOMAS PAPERS.

NOVEMBER 7.

An arrival from Greenock furnishes intelligence from that place to the 21st of September.

The arrangements for the new Ministry were brought to a close. Mr. Herries has accepted the office of Chancellor of the Exchequer. Mr. Huskisson is Secretary for the Colonies, and Mr. C. Grant, President of the Board of Trade and Treasurer of the Navy.

The treaty for the pacification of Greece had been officially presented to the Ottoman Porte, by the respective Ambassadors. The Sultan refused to listen to any interference on the part of the Allies, and it is stated that his indignation was such, that the British Ambassador had requested of the Admiral of the British squadron, a frigate for the conveyance of himself and family from Constantinople.

The disturbances in Spain, particularly in Catalonia, were increasing.

LONDON, Sept. 10.

The progress of the insurgents in Catalonia, and the probable result of their exertions, attracts much attention in the letters from France, whether by the regular mail or by the extraordinary channel of express. The *Globe* of this afternoon states, that the dates from Catalonia are to the 30th, but this is probably an error, and certainly the latest account in the city are only to the 21th ult. They still speak in the most general and vague terms of the proceedings of the parties who have taken up arms in hostility to the Spanish Government, and we are not yet informed who is at the head of any of the troops. Those Spaniards who have taken up their residence in England, from political motives are much disappointed on the subject to day, as they have not obtained any information which can warrant them in taking steps either to join or support the attempted enterprise. On Saturday, they spoke confidently of the receipt of particulars, and even of the publication of a manifesto, declaratory of the objects of the rebels; but to-day, they seem to think it very doubtful whether any such document has been thought of, much less prepared.

FROM AMERICAN PAPERS.

NEW YORK, AUG. 28.

The following translation of a case, submitted by the Editors of the *Constitutionnel* to the learned and celebrated Dupin, together with his opinion in relation to the measures adopted by the censors of the press, will be read with all the interest which the importance of the subject deserves.

However much the friends of liberty may lament the steps taken by the French government to keep light and knowledge from the people, they will at the same time bear in mind, that rigorous measures only tend to exasperate, and that when the cord is too closely bound it is the nearer to a break. The government gain nothing in the end by these means of oppression. Of the quantity of *materiel* which is now collecting in France of a revolutionary character, and on which the Liberals will one day depend for the support of their cause against the Bourbons, will be such acts, as the establishment of the *censure*.

France presents the uncommon spectacle of a nation advancing rapidly in the arts, sciences, and literature, while at the same time, her rulers are attempting to chain the subjects in the direst bondage. She is extending her commercial relations, in defiance of her principles of legitimacy, as has been recently witnessed in her treaty with Mexico—made in the face of her ally, Spain, and contrary to those principles as previously avowed and maintained. She has recently made similar attempts with other republics of South America. Her navy in *effectual force* is supposed by some to be not much inferor to that of Great Britain. But, on the very so i of France, there is a struggle between the people and the crown—between priestcraft and liberty, which disturbs her peace and will doubtless result, ere the lapse of many years, in contests of a more serious nature, than those of words. Should another revolution take place in France, it will differ in many important particulars in its principles from that of the former. Then the great mass of the people were ignorant, but now a greater proportion will be found of intelligent and thinking men. Among the prominent causes of discontent at the present period in France, are the extraordinary stretches of power exercised by ecclesiastical dignitaries; the re-establishment of the Jesuits, or, as they are deridingly termed, *missionaries*, and the efforts of the Protestants in resisting the demands and aggressions of the priests of the other religion.

Hitherto our files of French papers have shown these controversies at length; but in consequence of the operation of the *censure*, though they are now without blanks, yet they want those spirited essays on politica

subjects which they once contained and which were written by some of the ablest men in France.

The Press in France.—At the establishment of the Censorship in France under Louis XVIII. it was expected that no small degree of odium would be excited against the government and the ministers of the crown; and this was the case. The large blanks left daily in the columns of the leading papers at Paris indicated the places where the hand of the censors had been at work, and the curiosity of the reader was left to conjecture to fill the space. Every such mark, however, showed that France was deprived of a liberty, which though recently acquired, was not the less deeply valued; the blank served as a daily memento to excite hatred against the authors of the *censure*. In order to avoid similar consequences, the government, at present, have taken the still more high-handed measure of ordering that the blank shall be filled, and that an argument when it does not meet their views shall be so altered to appear unobjectionable, though contrary to the views and feelings of the writer—thus rendering him subservient to royal authority, and compelling him to weaken his own cause. The *Constitutionnel*, the most extensively circulated* liberal paper, and one which ranks the highest in the kingdom for talent and influence, considering this act as illegal, submitted the following statement to Mr. Dupin, one of the most eminent civilians of France, for his opinion, and then published both statement and answer.

"*Statement on the arbitrary acts of the Censorship.*"

"The undersigned, proprietors and editors of the *Constitutionnel*, regard it as a duty to oppose, by a legal defence, all the operations of the *censure* which bear upon them, and which are unauthorized by any precise article of the laws and ordinances which the *censure* has established. To attain this end, they submit several questions to a civilian, who by his knowledge and experience, is capable of weighing and resolving them.

"They commence by an expose of facts:

"The *censure* retrenches or approves what it pleases, altogether, or, in the details of the divers articles and news which form the *materiel* of a journal. This power is exorbitant and unconstitutional; but that is not the question here. It is demanded now, whether men charged with the *censure* have the authority to stretch this power beyond discretionary approbation or retrenchment; and to which, the journals are forced to submit.

"The following has occurred:

"The committee of *censure* has declared by the organ of its chief, that journals are prohibited from allowing it to be perceived that there has been any retrenchment of a single paragraph—of a single line, which cannot happen but by means of a blank space.

"The penalty of this crime, which the law does not recognize, and which is the invention of the new *censure*, is the refusal to place its *visa* on the subsequent numbers, which is equivalent to the suspension or suppression of the journals; a punishment which cannot in the eye of the law be pronounced but by previous contraventions, and on the report of an officer, assisted by the committee of surveillance. This abuse of power has already been exercised against two journals, one of which has been forced to send to its subscribers but two pages of articles previously censured, and two blank pages and the other has not appeared at all for some days.

There is another abuse of power not authorized by the exceptional law of the *censure*, viz: It is prohibited to indicate by points the suppression of a phrase, a paragraph, or an entire page, in such a manner that the *censure* going out of its limits, (however extended its limits may be) can arbitrarily condemn a journal to an absurdity—a circumstance not within the purview of the law.

The organs of the ministry have proclaimed in the *Moniteur*, that facts and reasoning exposed with moderation, may be published without obstacle.—*Eh, bien!* the *censure*, suppresses notorious facts—such for example as the dismission of a learned man appointed censor without his consent. It enfeebles or bends to its own purposes arguments. Opinions the most loyal and the most pure are cancelled, and we are not allowed to cite history literally.

The *regime* of the *censure* is incompatible with the constitutional system: it is the distress-anchor of a ministry inimical to publicity; but since it in fact exists, it is at least impossible that it should not have fixed rules, or that it should elevate itself above the law which instituted it.

The following are the articles of the law:

"Art. 5. Every propietor or responsible editor who shall print or publish a paper, or a journal, or a periodical, without having communicated it to the censor before printing, or who shall have inserted in said paper an article communicated, or not approved, shall be punished *correctionally* by imprisonment from one to six months, and by a fine from 200 to 1200 francs, without prejudice to the proceedings to which the contents of said papers, &c. may give place.

"Art. 6. When the proprietor or responsible editor shall be prosecuted by virtue of the preceding, *the government* shall pronounce the suspension of the journal or periodical, until judgment is pronounced."

This is the exceptional legislation in all its rigour.—Now we demand.

"1. Whether the *censure*, who have the right to suppress, have also the right to modify, and re-model articles for their end, by means of retrenchments—when they would not leave the trace of the articles presented to them.

"2. Whether they have the power to create an unknown crime, by regarding as such, points or blanks, which indicate suppression.

"3. Whether they can take the place of correctional tribunals, and of the government in inflicting punishments reserved for real crimes—the application of which cannot be made legally, but by judicial authority, and by the government.

"What are the legal means to resist an illegal oppression and to obtain its removal?"

Such are the demands which the proprietors and editors of the *Constitutional*, invariable in the principles which they have professed from its commencement, faithful to the national interests, and devoted to the holy cause of liberty—submit to the examination and decision of a civilian who honors France.

(Signed) Jay, Etienne,
E. Dumoulin, A. Baudouin,
Chas. Bailleul, A. Bailleul,
Pounat, Chevassut,
Roussel, Fain.

Paris, 5th July 1827.

ANSWER.

The undersigned, having read the statement presented by the proprietors and editors of the *Constitutionnel*, is of opinion as follows:

The regime of *censure* is a regime of *exception*; it paralyzes the liberty of the press in its most vital part, and in the part most essential to the maintenance and developement of representative government, founded by the chart. However, it is necessary to submit to the *censure*. The law which establishes it is a third law; nevertheless it is a law. *Dura lex, sed lex.*

But at the same time it ought to be recollected that the censorial legislation, which by itself even is contrary to common laws, ought to be governed in its application to a restrictive rule, which has always applied to the interpretation of measures of rigour—*odia restringenda*. This granted, it becomes easy to appreciate the pretentions of the persons who excuse the *censure*, and to show that they are unjust and exorbitant.

The *censure* is a means of making one silent and not of making one speak. The censors is appointed to efface and not to write, to retrench and not to add. The censors must say to the journalists what Henry IV. said of advocates: "I can easily make an advocate silent, but cannot make him speak."

A journal is sent to the office of the censure:—Erase—erase, gentlemen—The news is true; the reflection just—It matters not, you have the power to erase.—Prevent the relation of a fact—(that, for example, where two learned men, two professors of history, frightened by their muse, have refused to become censors) prevent that they should argue on this fact or others—keep truth silent if you fear it, but do not demand that the journalists should become the forced accomplices of the deception. If you wound the people, do not prevent them from showing the scars.

What will you do however if you erase a phrase, a line, or even an adverb? You change the circumstances of the fact, you mutilate the argument, you make it appear so that the editor would pass for a liar or a fool. Is not this then to impose on the reader? Indeed who would not be deceived when we see the *Moniteur* use all the latitude which is left it, to appeal (says the editor,) to a *discussion free and moderate* among his brother editors when he well knows that their hands are closely tied, that (if the "*statement*" is to be believed) "opinions the most free and loyal are rejected, principles the most invariable and the most pure are cancelled, and we are not permitted to cite even history literally."

The remedy is by the side of the evil, if the editor leaves blanks or fills up by points that which has been retrenched by the *censure*. For then, on the one hand, the *censure* will be obeyed, since they will not say that which they would not permit to be said; and, on the other, the reader will not be exposed to impute to the journal a suppression or alteration which does not prove a fact. If news is not related with all the circumstances, it will soon be seen that it is because the *censure* has suppressed something—If the logic is weak, it will be seen that it is because that which would have given it force is suppressed; and estimable writers, sincere friends of their country, will not be exposed to the accusation of connivance or treason.

No one says the law can be constrained to do a thing determined, *nemo potest cogi ad factum.* The *censure* then acts against law and reason, when after having created blanks in a journal, it exacts that they should be filled nearly as in combats, where the words, "*close the ranks*" are heard at each vacuity caused by the bullet.

Honor has made it a duty in the army thus to be replaced under the fire of the enemy, but in case of the *censure*, honor commands the contrary. It prohibits the editor from deceiving his readers by lulling them into a false security, and by offering as safe and sound, that which has been annihilated—finally, in leaving the public to believe that he has said all that he thought, when, in fact, his recitals are all altered, and his reflections mutilated.

It is well known what the *censure* seeks. It exists, but would not be perceived. It desires that when a journal is *censured* it may have the appearance of being *free*. It is for this that it wishes that the columns may be *full*. By this manouvre we do not hesitate to say that the *censure* exceeds its powers. It exercises more than a right. It puts in practice the most odious tyranny. Not content with erasing what I have thought, you wish to force me to think another thing to put in its place. Well, suppose I have nothing ready;—and if that which I have substituted, by obedience, displeases you still more, how shall a number be completed?—Will articles to be rechanged be at command?

Ah! you know how this can be done by publishing *insignificant* articles—notices of obscure books, or even sales of goods in city or country. Be then a journal of little post-bills, (petits affiches.) Such, apparently, is the kind of liberty which they pretend to leave to political journals; but then it is necessary to declare it, and let it be said openly, in order to lead no one into error, and so that in the kingdom of Franks, each may once know on what to depend.

That which the journals demand of the censure is that they should not be made to impose on the reader and to present as free, that which has been subjected to the direct slavery.

"*Queen; of this scissors, let us see, at least the marks.*"

In this the journals pretend to nothing but what is just and honourable. What is, however, the language which is held to them? The *censure* threatens those amongst them who shall resist the fulfilment of its orders, with the refusal of every kind of their *visa*, and thus prevent them from appearing forever; tactics already put in practice with respect to one journal, and with which all the others see themselves threatened.

In law, we think the censure arrogates to itself a power which does not belong to it. It creates a crime which did not exist in his own legislation. It inflicts by the fact a punishment, the application of which is not conferred by the law which instituted it.

It is not a *crime* to leave blanks in a journal and spaces which the censure makes; for the law of 31 March, 1820, calls this only an infraction; the fact of having printed an article not communicated and not approved; and not that of retaining such as the *censure* has made you. The proof in consulting the past that the censure has always weighed heavily on the press, is, that the journals have appeared in blank. How then will the censorship, which is exercised at the present time by virtue of the same law prohibit that which has formerly always been considered as compatible with the execution of this law? I say then, with entire conviction, if not contented with effacing in the limits of its instructions all that displeases it, the *censure* goes so far as to refuse absolutely its *visa* to the journals who shall refuse to fill their columns, it inflicts a punishment which it has no right to apply, for this absolute refusal is equivalent to a prohibition to appear; and this prohibition cannot be made but by the government, and only when a judicial prosecution is instituted or condemnation has been declared.

Now, where exists, on the part of the censors, the right to exercise this abuse, this tyranny? But is there no refuge against this kind of oppression? Here I recognise the difficulty: If the action were overt, I would say, go to the tribunals—to the magistrates, and you shall have justice; but here justice is deprived of all intervention. The laws of censure have not conferred on the tribunals the right to protect, they have not delegated to them the right to maltreat.

It will be said that there is a *commission of censure*.—True; but what character shall be assigned to this commission? What are its attributes? It is a tribunal, or simply a consultative committee? Have the members a right to pronounce judgment, or only to give advice? This advice, if the decision of the commission is wanted, supposing it favourable to the journals, where will it be read by the ministry, the police, and the censors?—Here nothing is defined by law; it is all left to the arbitrary will of man; and the chief of the censors has not concealed this from the Editors of the *Constitutionnel*.

Try these men, however; address yourselves to the commission as such; attempt to make your just demands heard; and if you cannot succeed, you will at least have done all in your power to establish your position.

Calumny can effect nothing more against you; all your subscribers will be informed; they will knew that if your paper appears without blanks, it is not to be believed on this account that nothing has been retrenched. They will be told that your editorship is what it has always been; that you have not ceased to announce facts, to signalize abuses, to defend public liberties, and to invoke always the laws and the sworn *chart!* Let them do violence to you; let them suppress news the most certain, and facts the best authenticated—as, for instance, the announcement that the Duke de Choiseul had written to his colleague, the Viscount of Bonald, President of the Council of *Censure*, to complain that they had refused to permit him to insert in the *Constitutionnel* the letter of thanks which he, the Duke of Choiseul, Peer of France, addressed to the National Parisian Guard, of which he had the honour to be Major General, and which terminated with these words—"*glory and grief.*" In reading your political reflections, in looking in them for the vigour of former times, your readers will not forget that your articles do not appear as you have written them. They are abridged, mutilated, dishonoured, their pith taken out in approaching their extremities; that you are, as the nation itself, whose rights are compromised, is, menaced, waiting patiently that the king of France, better informed, will say again once more—"*Enough of the censure;*" and that this new favour will bring new acclamations.

DUPIN.

Deliberated at Paris, July 6th, 1827.

---

* This paper printed two years since 18,000 daily sheets, and probably does now the largest edition in the world.